

Sygn. akt VII U 89/19

POSTANOWIENIE

Data 21 kwietnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Błażejowska

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2020 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania I. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

od decyzji z dnia 23/11/2018 nr (...)

od decyzji z dnia 24/12/2019 nr (...)

o zasiłek chorobowy

postanawia:

1. podjąć postępowanie

2. umorzyć postępowanie

3. zasądzić od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz odwołującego kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

SSR Katarzyna Błażejowska

Sygn. akt VII U 89/19

Uzasadnienie do postanowienia z dnia 21 kwietnia 2020 r.

Decyzją z dnia 23 listopada 2018 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił I. R. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 21 stycznia 2016 r. do 12 kwietnia 2016 r. oraz za okres od 21 lutego 2017 r. do 8 kwietnia 2017 r. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż z posiadanej przez organ rentowy dokumentacji wynika, że jako osoba prowadząca działalność gospodarczą wnioskodawca nie przystąpił do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Z powyższym wnioskodawca nie zgodził się i działając poprzez profesjonalnego pełnomocnika wniósł odwołanie od decyzji domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za sporne okresy oraz o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołujący wskazał, że od dnia 23 sierpnia 2000 r. jako osoba prowadząca gospodarstwo rolne o obszarze ok. 5,3 ha podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników. Mając na uwadze podleganiu ubezpieczeniu z mocy ustawy nie miał zatem obowiązku przystąpienia do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. Od 2003 r. podjął również pozarolniczą działalność gospodarczą ciągle podlegając zgodnie ze swoim wnioskiem ubezpieczeniu społecznemu KRUS. Po wszczęciu postępowania wyjaśniającego przez KRUS decyzją z dnia 25 września 2017 r. stwierdzono, że ubezpieczenie społeczne

rolników I. R. ustało z dniem 15 maja 2017 r. Po zaskarżeniu decyzji i uzyskaniu prawomocnego wyroku oddalającego odwołanie oraz orzeczenie KRUS o zwrocie świadczeń umożliwiło odwołującemu zwrócenie się do ZUS z określonymi roszczeniami. Równocześnie KRUS poświadczył, że w okresach niezdolności do pracy odwołujący pobierał zasiłek chorobowy, jednakże po sprawie sądowej zwrócił w całości uzyskaną kwotę. Odwołujący podkreślił, że w zakreślonym terminie zwolnienia lekarskie były przedkładane i były uiszczane składki.

W odpowiedzi organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wskazując w uzasadnieniu, że odmówiono ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego ze względu na nieprzystąpienie przez niego do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, a nadto w uzasadnieniu decyzji wskazano również, że roszczenie uległo przedawnieniu. ZUS podniósł, że w spornym okresie ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniom społecznym rolników, a podlegał ubezpieczeniu pracowniczemu z uwagi na wykonywanie pracy zawodowej jako pracownik branży budowlanej. Od tej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie, które zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy w sprawie VI U 1785/17. Ponadto organ rentowy wskazał, że ubezpieczony prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą i z tego tytułu podlegał ubezpieczeniom społecznym w określonych okresach obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Ubezpieczony nie przystąpił jednak do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego – nie złożył bowiem stosownego wniosku i nie opłacił składek na ubezpieczenie.

Pismem z dnia 15 marca 2019 r. (k. 27) pełnomocnik odwołującego wskazał, że I. R. złożył wniosek o wydanie decyzji w przedmiocie okresów podlegania pod ubezpieczenie społeczne w tym dobrowolne ubezpieczenie chorobowe. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 1 marca 2019 r. wydał nieprawomocną decyzję, w której jednakże nie ujął dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, a tym samym odwołujący będzie sądownie dochodzić objęcia go tym ubezpieczeniem.

Postanowieniem z dnia 19 marca 2019 r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. (k. 33).

Pismem z dnia 3 stycznia 2020 r. (k. 92) Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował, iż dnia 24 grudnia 2019 r. wydano nową decyzję, która uchyliła decyzję z dnia 23 listopada 2018 r. w części oraz przyznała odwołującemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 4 marca 2016 r. do 12 kwietnia 2016 r. i od 23 lutego 2017 r. do 8 kwietnia 2017 r. odmawiając tym samym odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okresy od 21 stycznia 2016 r. do 3 marca 2016 r. oraz od 21 lutego 2017 r. do 22 lutego 2017 r.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony działając poprzez profesjonalnego pełnomocnika wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do zasiłku chorobowego.

Sprawę przyjęto do rozpoznania i zarejestrowano pod sygnaturą akt VII U 134/20, a na podstawie art. 219 k.p.c. sprawę tę połączono ze sprawą VII U 89/19 i prowadzono łącznie pod tą sygnaturą.

Pismem pełnomocnika organu rentowego z dnia 10 kwietnia 2020 r. (k. 124) przesłano kserokopię decyzji ZUS z dnia 2 kwietnia 2020 r. uchylającej w części decyzję z dnia 24 grudnia 2019 r. i przyznającej prawo do zasiłku chorobowego również za okres od 21 stycznia 2016 r. do 3 marca 2016 r. oraz okres od 21 lutego 2017 r. do 2017 r. w wysokości 80% podstawy wymiaru.

Mając na względzie wyżej przedstawiony stan faktyczny Sad wskazuje, że zgodnie z art. 477¹³ k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Skoro więc w toku postępowania sądowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych najpierw decyzją z dnia 24 grudnia 2019 r. uchylił zaskarżoną decyzję z dnia 23 listopada 2018 r., a następnie uchylił w części również tę decyzję przyznając odwołującemu prawo do zasiłku chorobowego w zakresie jaki obejmowały obie zaskarżone decyzje, to tym samym uwzględnił w całości żądanie zgłoszone w odwołaniach.

W tym stanie rzeczy uzasadnione było podjęcie zawieszzonego postępowania na podstawie art. 180 § 1 pkt 4 k.p.c. oraz umorzenie postępowania w całości na podstawie art. 477¹³ k.p.c., o czym orzeczono w punkcie 1 i 2 sentencji postanowienia.

Natomiast o kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając z tego tytułu od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz odwołującego kwotę 360 zł.

Za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu należy uważać również pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa. W tym przypadku stronie pozwanej należą się koszty tylko wtedy, gdy nie dała ona powodu do wytoczenia procesu (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, OSN 1952/2/49; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84). W ocenie Sądu powyższe należy również odnieść do zmiany przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez Sąd.

Przy ustaleniu wysokości kosztów zastępstwa procesowego Sąd miał na uwadze, że postanowienie dotyczy odwołań od dwóch decyzji, połączonych na podstawie art. 219 k.p.c. do wspólnego rozpoznania. Od każdej z tych spraw należało zasądzić koszty procesu w kwocie po 180 zł od każdej z decyzji. Sąd przyjął następującą stawkę w oparciu o przepis § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

SSR Katarzyna Błażejowska